

להם לגלח במועד^א.

א. הבא במועד ממדינת הים.

ב. הבא במועד מבית השביה.

ג. היוצא במועד מבית האסורים^ב.

ד. מנודה שהתיר לו חכמים את נידויו במועד^ג.

ה. מי שנדר שלא לגלח, ובמועד נשאל על נדרו לחכם והתירו.

ו. נזיר שנטמא במת, ונטהר, שדינו לגלח לחזור למנות נזירות טהרה.

ז. מצורע שנטהר, שצריך לגלח כחלק מסדר טהרתו^ד.

ולענין נזיר ומצורע יתבאר בעזה"י בדף י"ז, האם דינם ככל השאר, ולא הותר להם לגלח במועד, אלא כשלא היה להם פנאי לגלח קודם לכן, או שלהם הותר לגלח במועד, גם כשהיה להם פנאי לגלח קודם המועד.

ואלו מכבסים במועד

נתבאר, שאסרו חכמים לבני אדם לכבס במועד, כדי שיכבסו קודם המועד, ומבואר שכן הדין ברוב בני אדם, אבל יש בני אדם שלא היו יכולים לכבס קודם המועד, והתירו להם לכבס במועד.

א. הבא במועד ממדינת הים. [ובהמשך יתבאר בעזה"י, שהדבר תלוי, לאיזה צורך יצא].

^א משום דתנא באידך פירקין, דברים שעושין לצורך המועד, כמו מוכרי פירות, דנעשים כדין, קתני נמי ואלו נעשים שלא כדין לצורך המועד. [תוס'].

^ב שאינו יכול לגלח קודם המועד, שאין מניחין לו לגלח, ואפילו מניחין לו, אינו ערב לאדם לגלח בבית האסורין. [כן הוא בירושלמי]. [תוס'].

^ג בירושלמי מקשה, הני למה התירו, והלא פשע שלא בא לפני המועד לפני חכמים להתיר לו. ומשני שכלו לו שלשים יום של נדוי במועד, דאין נדוי פחות משלשים יום. וכן מי שנשאל לחכם, מוקי לה כשבא בחול המועד. אי נמי לפני המועד לא מצאו בו פתח. [תוס'].

^ד ואם תאמר, מאי קא משמע לן נזיר ומצורע [לכאורה דין פשוט שמוותרים שהרי מצווה יש בדבר]. יש לומר דסלקא דעתך, דאסור, שלא ישוה קרבנותיהן, קא משמע לן דשרי [ולפי הפירוש הזה, הם מותרים גם כשטהרו קודם המועד, ושהו טהרתם עד המועד]. ואי מיירי הכא בשלא היה להן פנאי דוקא, והוא כדבעי למימר בגמרא, יש לומר דהכי קאמר, דנזיר ומצורע העולין מטומאה לטהרה, דוקא שעולין עתה, אבל עולין מטומאה לטהרה מקודם רגל אסורין. [תוס'].